

Σκίτσο το Jo Di

του **Αντώνη Νταλακογεώργου***

Πολλοί είναι οι φίλοι, οπαδοί και ψηφοφόροι του ΣΥΡΙΖΑ που με αφορμή τις τελευταίες δραματικές εξελίξεις αναρωτιούνται πώς κατέληξε η ηγεσία του σε μια συμφωνία με τους δανειστές η οποία τον οδηγεί στο 3ο κατά σειρά μνημόνιο την τελευταία δετία και ταυτόχρονα μετατρέπεται σε κυβερνητική δύναμη που καλείται να εφαρμόσει ίσως τα σκληρότερα μέτρα στα πλαίσια των δεσμεύσεων που υπέγραψε κυβέρνηση με τους δανειστές.

Για να απαντήσουμε σε αυτό πρέπει να ανατρέξουμε ιδιαίτερα μετά τις εκλογές του 2012 όπου το ποσοστό του ΣΥΡΙΖΑ εκτινάσσεται από το 4,6% του 2009 στο 26,7% τον Ιούνιο του 2012.

Από την αρχή πρέπει να διευκρινίσουμε ότι μιλώντας για τον ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟ και ακολούθως για τον ΣΥΡΙΖΑ οφείλουμε να συμφωνήσουμε όλοι μας είτε ο ΣΥΝ με τις Συνιστώσες είτε ο ΣΥΡΙΖΑ χωρίς αυτές και ως ενιαίο κόμμα δεν επρόκειτο για επαναστατικό κόμμα ως προς τον χαρακτήρα και τους σκοπούς του. Η αλήθεια είναι ότι στις γραμμές του ο ΣΥΡΙΖΑ συνένωσε δυνάμεις από τον κεντρώο αστικό χώρο έως και επαναστατικές και κομμουνιστικές οργανώσεις με αναφορά στον μαρξισμό, λενινισμό και τον τροτσκισμό.

Σύμφωνα με τις θέσεις του επρόκειτο για ένα αριστερό μεταρρυθμιστικό κόμμα που μέσω των βαθιών αλλαγών επιδίωκε την σοσιαλιστική προοπτική για την χώρα. Από αυτό προκύπτει ότι προγραμματικά είχε ριζοσπαστικές πολιτικές αναφορές που δεν είναι του παρόντος να αναλύσουμε και να αναφερθούμε σε αυτούς.

Παράλληλα να αποσαφηνίσουμε γιατί η ηγετική ομάδα κυβέρνησης και ΣΥΡΙΖΑ οδηγήθηκε σε μια συμφωνία με τους τοκογλύφους δανειστές ενός νέου μνημονίου με σφαγιαστικά μέτρα για τους συνταξιούχους, τους εργαζόμενους, τους αγρότες και γενικότερα τα φτωχά λαϊκά και μεσαία στρώματα και ταυτόχρονα ανέλαβε την «βρώμικη δουλειά» του συστήματος και των δανειστών να την ολοκληρώσει.

Η ανάδειξη του ΣΥΡΙΖΑ εκλογικά σε κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης τον Ιούνιο του 2012 διαμόρφωσε ένα νέο πολιτικό σκηνικό το οποίο έχει ενδιαφέρον να πούμε δύο λόγια πώς αξιοποιήθηκε αυτή η λαϊκή εμπιστοσύνη προς τον ΣΥΡΙΖΑ και ποιά ήταν η στρατηγική που ξεδίπλωσε το κόμμα με την αυξημένη λαϊκή προσδοκία όπως φάνηκε με το αποτέλεσμα των Βουλευτικών εκλογών.

Τα χαρακτηριστικά της πολιτικής της ηγεσίας του κόμματος το διάστημα μεταξύ του Ιουνίου 2012 και του Γενάρη 2015 ήταν τα παρακάτω:

Α) Η διολίσθηση από αριστερές απόψεις και η συνεχής υπαναχώρηση από ριζοσπαστικές θέσεις οδηγούν στην σταδιακή προσαρμογή του σε πολιτικές σοσιαλδημοκρατίας και αστικού ρεαλισμού. Η προσαρμογή αυτή οδήγησε σύντομα στην αλλοίωση των αριστερών ριζοσπαστικών χαρακτηριστικών και σε πολιτικές

διαχείρισης του συστήματος.

Β) Επίσης έκανε γοργά βήματα επισημοποιώντας την μετάλλαξή του για να αποκτήσει ερείσματα, εμπιστοσύνη και αποδοχή από το ντόπιο πολιτικό και οικονομικό κατεστημένο αλλά και τα θεσμικά ευρωπαϊκά όργανα (Δ.Ν.Τ – Ε.Ε – Ε.Κ.Τ) και αντίστοιχα επαφές σε κυβερνητικό επίπεδο σε χώρες όπως Γερμανία, Ιταλία, Γαλλία, ΗΠΑ κ.λπ.

Στις συναντήσεις αυτές τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ δηλώνουν συμπόρευση, συμπλέουν και αποδέχονται τις πολιτικές τους ενώ ταυτόχρονα επισημοποιούν την πίστη τους στον ευρωμονόδρομο και τις πολιτικές της Ε.Ε.

Ταυτόχρονα οι επαφές και οι συναντήσεις σε εθνικό επίπεδο με το οικονομικό κατεστημένο Σ.Ε.Β, Ε.Ε.Ε τραπεζίτες κ.λπ δίνονται εγγυήσεις ότι **η νέα κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ δεν πρόκειται να θίξει τα συμφέροντά τους και θα υπάρξει διάλογος και συνεργασία μαζί τους.**

Το ίδιο διάστημα αρχίζει σταδιακά η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ να απομακρύνεται από τους αγώνες, την ανάπτυξη και την ενίσχυση του ρόλου του εργατικού κινήματος και στην πράξη το υπονομεύει αφού νυχθημερόν μέσα και έξω από την Βουλή **καλλιεργεί ένα κλίμα εκλογολογίας που με την σειρά του διαμορφώνει την αναμονή, την ανάθεση και παραπέμπει τα προβλήματα και την λύση τους στην μελλοντική κυβέρνηση της αριστεράς.** Είναι και η περίοδος εκείνη όπου η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ πιστεύει και προβάλλει ότι **οι εκλογές είναι αναγκαίες διότι η ανάδειξή του στην κυβέρνηση θα αποτελέσει την σωτηρία για την χώρα αποτρέποντας ένα νέο μνημόνιο και νέα δυσβάστακτα μέτρα (EMAIL Χαρδούβελη κ.λπ).**

Γ) Παράλληλα στα πλαίσια των ρεφορμιστικών αντιλήψεων της ηγετικής ομάδας διατυπώνει την εξωπραγματική θεώρηση ότι οι προγραμματικές θέσεις του ΣΥΡΙΖΑ θα υλοποιηθούν στα πλαίσια μιας πολιτικής εντός της ζώνης του ευρώ και της Ε.Ε και **επιζητά την στήριξη, την συνεργασία και την συμμαχία για τον σκοπό αυτόν ακόμη και με τον Αμερικάνικο Ιμπεριαλισμό....**

Οι επαφές αυτές πυκνώνουν, οι δεσμεύσεις διευρύνονται και οι αυταπάτες της ηγεσίας διοχετεύονται στον λαό και συμπυκνώνονται ολοένα και περισσότερο στην εξόφθαλμα **απατηλή πολιτική θέση ότι εντός του ευρώ σχίζουμε και καταργούμε τα μνημόνια, καταργούμε την δανειακή σύμβαση και εφαρμόζουμε το πρόγραμμά μας.**

Αυτή η πολιτική επισφραγίζεται τον Σεπτέμβρη του 2014 όπου ο Τσίπρας από την ΔΕΘ εξαγγέλλει το προεκλογικό πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ στην κατεύθυνση που αναφερθήκαμε. Το πρόγραμμα όμως αυτό δεν έχει πλέον κανένα ριζοσπαστικό, ανατρεπτικό και αριστερό στοιχείο και **στην ουσία αποδέχεται ντε φάκτο και ντε γιούρε την συμμετοχή της χώρας μας στην Ε.Ε και την ζώνη του ευρώ, την παρουσία της χώρας στο ΝΑΤΟ και ταυτόχρονα δεν αμφισβητεί τα προνόμια και την ασυδοσία του μεγάλου κεφαλαίου, την εξουσία τους στο κράτος, στις δομές και τους θεσμούς του εκμεταλλευτικού καπιταλιστικού συστήματος.**

Το πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης συνιστά μια σειρά αποσπασματικά μέτρα για τα φτωχότερα λαϊκά στρώματα όπως είναι οι χαμηλοσυνταξιούχοι, η αντιμετώπιση του ΕΝΦΙΑ, η επαναφορά των διαπραγματεύσεων και του κατώτερου μισθού, ο 13ος συνταξιοδοτικός μισθός, το αφορολόγητο κάτω από τις 12.000 ευρώ κ.λπ. Πολιτικές και ρυθμίσεις δηλαδή οι οποίες προφανώς είναι σε θετική κατεύθυνση που αφορούν όμως ένα πολύ μικρό μέρος των λαϊκών στρωμάτων που δεινοπάθησαν από τις καταστροφικές μνημονιακές πολιτικές την περίοδο της οικονομικής κρίσης αλλά **σε καμιά περίπτωση δεν σηματοδοτεί ρήξη και σύγκρουση με το μεγάλο κεφάλαιο, τα συμφέροντά του και βεβαίως αφήνει στο απυρόβλητο τον μεγάλο πλούτο και την εξουσία τους.**

Βεβαίως όλο αυτό το διάστημα υπήρξαν διάφορες προπαγανδιστικές και επικοινωνιακές κορώνες **στην**

προσπάθεια και στην επιχείρηση εγκλωβισμού των λαϊκών μαζών από την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, του είδους «καμιά θυσία για το ευρώ», «εθνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος», «κατάργηση σειρά ιδιωτικοποιήσεων που είχαν δρομολογηθεί» «διαγραφή μεγαλύτερου μέρους του χρέους» κ.α.

Την μεγάλη προεκλογική περίοδο, Ιούνης 2012 έως Γενάρης 2015, η ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ την αξιοποίησε **για να δώσει τα διαπιστευτήρια στο ντόπιο και ξένο κεφάλαιο και την πολιτική τους εκπροσώπηση στην Ευρώπη και τις ΗΠΑ.** Επίσης επιταχύνθηκαν την ίδια περίοδο οι διαδικασίες ενσωμάτωσης της ηγεσίας και της πολιτικής της στα ασφυκτικά πλαίσια του συστήματος, εμπεδώθηκαν σχέσεις που οδηγούσαν στην πλήρη σύμπλευση του ΣΥΡΙΖΑ στο καπιταλιστικό σύστημα, στην ευρωζώνη, την Ευρωπαϊκή Ένωση, το ΝΑΤΟ. Τα επικοινωνιακά τρυκ και τα διάφορα λαϊκίστικα συνθήματα αυτής της περιόδου **χρησιμοποιήθηκαν για εσωκομματικούς σκοπούς και λόγους** αλλά κυρίως και για το παραμύθιασμα ή αλλιώς την εξαπάτηση του λαού, των λαϊκών στρωμάτων και των εργαζομένων.

Δυστυχώς οι παρεκκλίσεις, οι υπαναχωρήσεις, οι συμβιβασμοί καθώς και ο νέος εγκλωβισμός του εργατικού κινήματος δεν αποκαλύφθηκαν, δεν αναδείχθηκαν οι αυταπάτες, οι αυτοσχεδιασμοί και οι επικίνδυνες ψευδαισθήσεις που συστηματικά καλλιεργούσε η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ.

Τα παραπάνω σε συνδυασμό με την λαϊκή οργή **να φύγει το σάπιο διαπλεκόμενο ακόμη και διεφθαρμένο πολιτικό προσωπικό που συνετέλεσε με τις πολιτικές των Ε.Ε - Δ.Ν.Τ - Ε.Κ.Τ στην καταβράθρωση και την καταστροφή της χώρας, οδήγησε τον ΣΥΡΙΖΑ πανηγυρικά στην πρώτη θέση στην εκλογική αναμέτρηση του Γενάρη του 2015 και την ηγετική του ομάδα να κατέχει πλέον δεσπόζουσα θέση στο νέο πολιτικό σκηνικό της χώρας.**

Η συγκρότηση της νέας κυβέρνησης με πρόσωπα κεντροαριστερού σοσιαλδημοκρατικού πολιτικού προσανατολισμού που ήταν κυρίαρχα στην νέα κυβερνητική σύνθεση, η συνεργασία με τους ΑΝΕΛ, η εκλογή Παυλόπουλου, η συμμαχία με το μεγάλο κεφάλαιο και τα επιχειρηματικά συμφέροντα **υποτιμήθηκαν και υποβαθμίστηκαν από την αριστερή πτέρυγα του κόμματος η οποία με την σειρά της έτρεφε και καλλιεργούσε αυταπάτες ότι η συμμετοχή της θα αποσοβούσε την δεξιά στροφή, την ενσωμάτωση της κυβερνητικής πολιτικής στο μεγάλο κεφάλαιο και ότι τελικά η κυβέρνηση αξιοποιώντας τις ενδοϊμπεριαλιστικές και άλλες αντιθέσεις θα κατάφερνε έναν έντιμο συμβιβασμό που θα οδηγούσε και στην εφαρμογή του προεκλογικού της προγράμματος.**

Οι ευθύνες της αριστερής πτέρυγας του κόμματος που συμμετείχε στο κυβερνητικό αυτό εγχείρημα γίνονται ακόμη μεγαλύτερες μετά την συμφωνία της κυβέρνησης με την ευρωομάδα (EUROGROUP) η οποία **απετέλεσε μια ποιοτική πολιτική στροφή της κυβέρνησης** με την παράταση της δανειακής σύμβασης, την απαγόρευση μονομερών ενεργειών, την φαλκίδευση του μεγάλου αιτήματος για το χρέος αλλά και την αποπληρωμή των δόσεων στους δανειστές ύψους 8 δις ευρώ.

Το επόμενο διάστημα οι θεσμοί – τρόικα κλιμάκωσαν την επίθεσή τους και μέσω εκβιασμών και απειλών **απαιτούν την επιβολή με κάθε τρόπο των σκληρών βάρβαρων αντιλαϊκών μέτρων και επιλογών.**

Στην φάση αυτή η ηγετική ομάδα κυβέρνησης και ΣΥΡΙΖΑ εγκαταλείπει άτακτα την μια μετά την άλλη **τις λεγόμενες κόκκινες γραμμές που υποτίθεται είχαν χαραχθεί όπως είναι οι ιδιωτικοποιήσεις, ο ΕΝΦΙΑ, ο ΦΠΑ.**

Όμως οι τοκογλύφοι δανειστές ξέροντας πλέον την συνταγή της διαπραγματευτικής στρατηγικής της κυβέρνησης η οποία **μετέτρεψε το «καμιά θυσία για το ευρώ» στο «πάση θυσία στο ευρώ»** εντείνουν και **αυξάνουν τις πιέσεις και σταδιακά λίγο πριν την λήξη της 4μηνης παράτασης του**

προγράμματος επιβάλουν και τον οικονομικό στραγγαλισμό της χώρας μας. Οι αρχιτέκτονες της διαπραγματευτικής στρατηγικής Τσίπρας, Δραγασάκης, Σταθάκης, Τσακαλώτος, Βαρουφάκης, Παππάς, Φλαμπουράρης, βρίσκονται πλέον σε δεινή πολιτική θέση.

Στις συνθήκες αυτές όπως διαμορφώνονται η ηγετική αυτή ομάδα κάτω από το βάρος της κατάρρευσης της αποτυχημένης και χρεοκοπημένης διαπραγματευτικής πολιτικής της, επιλέγει την λύση του δημοψηφίσματος πετώντας το μπαλάκι των ευθυνών της στον λαό, ο οποίος με την σειρά του αποκρούοντας την άθλια και βρώμικη επικοινωνιακή καταιγίδα του οικονομικού και πολιτικού συστήματος , τον πρωτοφανή πόλεμο του μιντιακού συστήματος με αποκορύφωνα και την επιβολή των capital controls **από τις τράπεζες και σε συνθήκες οικονομικού - πολιτικού πολέμου που έχει επιβληθεί στην χώρα μας, υψώνει το ανάστημά του και σε συντριπτικό ποσοστό στέλνει στους τοκογλύφους δανειστές ένα περήφανο Όχι στην υποταγή, στην εξαθλίωση, στην φτώχεια και στην εθνική ταπείνωση που σύσσωμες οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις επιδίωξαν να επιβάλουν.** Το μεγάλο και περήφανο Όχι του ελληνικού λαού, η ηγεσία της κυβέρνησης αποδείχεται πόσο ανίκανη και κατώτερη των ιστορικών περιστάσεων είναι να το διαχειρισθεί **σε μια κατεύθυνση σύγκρουσης και ρήξης με τις άθλιες νεοφιλελεύθερες πολιτικές των τοκογλύφων δανειστών.**

Την ίδια ιστορική βραδιά που ο λαός πανηγυρίζει για το Όχι, η ηγετική ομάδα της κυβέρνησης, αγνοώντας και περιφρονώντας την δυναμική και αγωνιστική έκφραση του λαού με το Όχι, το μετατρέπει πραξικοπηματικά σε Ναι και με τους ηττημένους του δημοψηφίσματος (το πολιτικό και οικονομικό κατεστημένο) συμπορεύονται στα πλαίσια μιας «νέας εθνικής ενότητας» με μια συμφωνία που οδηγεί σε νέο, το 3ο , μνημόνιο και σε συνέχιση της βάρβαρης πολιτικής της λιτότητας, των περικοπών, των ιδιωτικοποιήσεων, της φοροεπιδρομής των λαϊκών στρωμάτων, της φτωχοποίησης του λαού.

Ο θεσμοθετημένος νεοφιλελευθερισμός των πολυεθνικών, των μονοπωλιακών ομίλων αλλά και το πολιτικό ιερατείο που υπηρετεί τα συμφέροντά τους στην Ε.Ε και την ευρωζώνη κατήγαγε ακόμη μια νίκη επιβάλλοντας τις νέες μνημονιακές πολιτικές σε μια ανήμπορη ηγετική ομάδα στην χώρα μας που ούτε ήθελε ούτε μπορούσε να τους αντισταθεί. Αποδέχθηκε πλήρως το δόγμα «δεν υπάρχει άλλη εναλλακτική λύση από τον νεοφιλελευθερισμό» (T.I.N.A – There is no alternative).

Τα προαπαιτούμενα όπως αυτά ψηφίστηκαν ήδη στην Βουλή από τις παλιές και νέες μνημονιακές δυνάμεις και κυρίως αυτά που θα ακολουθήσουν με το νέο μνημόνιο συνιστούν σκληρά, επώδυνα μέτρα που διαμελίζουν τα εναπομείναντα λαϊκά δικαιώματα και οι συνέπειες θα είναι περισσότερο από οδυνηρές για τα λαϊκά στρώματα.

Η ήττα αυτή δεν είναι του λαού και της ριζοσπαστικής και μαχόμενης αριστεράς αλλά της ρεφορμιστικής και συστημικής η οποία εξελίσσεται πλέον σε δύναμη εγγύησης για την συνέχιση της νεοαποικιακής εξάρτησης.

Οι μεγάλοι ηττημένοι του δημοψηφίσματος ανακηρύσσονται σε νικητές και από κοινού πλέον σχεδιάζουν με την προδοτική ομάδα Τσίπρα μια κοινή πορεία σύμπλευσης – συμπόρευσης για την υποταγή του λαού στις επιδιώξεις και τα συμφέροντα του ντόπιου και ευρωπαϊκού πολιτικού και οικονομικού κατεστημένου. Μέσα σε διάστημα 6 μηνών η άθλια αντιαριστερή ηγετική ομάδα της κυβέρνησης προχωράει σε 3 διαδοχικά αντιλαϊκά πραξικοπήματα.

ΤΟ ΤΡΙΠΛΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΤΣΙΠΡΑ

- 1) Στις 20/2/2015 συμφωνία με EUROGROUP όπου αναγνωρίζει, νομιμοποιεί και αποδέχεται το χρέος, την συνέχιση της δανειακής σύμβασης και προετοιμάζει το έδαφος για το 3ο μνημόνιο.
- 2) Ακυρώνει και πετάει στον κάλαθο των αχρήστων το προεκλογικό πρόγραμμα με βάση το οποίο ψηφίστηκε στις εκλογές του Γενάρη του 2015 και

3) Αλλοιώνει και ανατρέπει τον χαρακτήρα και το πολιτικό περιεχόμενο του Όχι του δημοψηφίσματος και το μετατρέπει σε ένα μεγάλο Ναι σκορπίζοντας ενθουσιασμό στην αστική τάξη, το οικονομικό και πολιτικό κατεστημένο εντός και εκτός Ελλάδας, αλλά ταυτόχρονα εισπράττει την σφοδρή οργή και αγανάκτηση του λαού.....

Τα υπόλοιπα που έλαβαν χώρα στην Βουλή μας είναι πολύ πρόσφατα και δεν χρειάζεται να τα περιγράψουμε. Ο Πρωθυπουργός επιλέγει να εξοστρακίσει από την κυβέρνηση τα λιγοστά αριστερά στελέχη που συμμετείχαν σε αυτή και ταυτόχρονα το σύστημα «ξαφνικά» αγκαλιάζει και υμνεί τον Τσίπρα ως μεγάλο ηγέτη. Για τον σκοπό αυτό κινητοποιούνται και οι βρικόλακες του αυριανισμού και σύσσωμο το κατεστημένο όχι κυρίως εναντίον του Λαφαζάνη που τον παρουσιάζουν «ως Λήσταρχο έτοιμο να λεηλατήσει με την ομάδα του τα αποθεματικά των τραπεζών και των θυρίδων» αλλά **κυρίως η στόχευσή τους είναι να συκοφαντηθεί και να απαξιωθεί κάθε εναλλακτική λύση εκτός ευρώ και Ε.Ε.**

Με βάση όλα τα παραπάνω η ηγετική ομάδα κυβέρνησης και ΣΥΡΙΖΑ παίρνει οριστικά διαζύγιο από τις αρχές, τις αξίες και τους αγώνες της πολιτικής και κοινωνικής αριστεράς για απελευθέρωση και τον μετασχηματισμό της κοινωνίας, **μεταλλάσσεται σε μια συστημική πολιτική δύναμη ενταγμένη να υπηρετήσει το εκμεταλλευτικό σύστημα, τα συμφέροντα του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου και των τοκογλύφων δανειστών.**

Στην ουσία υπογράφει μια νέα Βάρκιζα Νο 2 παραδίδοντας άνευ όρων στις δυνάμεις του Ευρωπαϊκού και Γερμανικού Ιμπεριαλισμού τα πάντα, εθνική ανεξαρτησία και κυριαρχία, τον εθνικό πλούτο, τις δημόσιες επιχειρήσεις, μετατρέπει την χώρα σε αποικία χρέους δίνοντας την επικυριαρχία στις δυνάμεις του Ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού και **καθιστώντας τους Γερμανούς ακόμη πιο ισχυρούς για την επιβολή της πολιτικής τους.**

Στο σημείο αυτό είναι αναγκαίο να δοθούν τρεις απαντήσεις που αφορούν η πρώτη το κομμάτι εκείνων των στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ (περιλαμβάνονται και Υπουργοί) οι οποίοι ψελλίζουν ότι η συμφωνία είναι ετεροβαρής και δυσβάστακτη αλλά μας δίνει τον χρόνο να σκεφθούμε πιθανές εναλλακτικές επιλογές και από την άλλη η κατανομή των νέων μέτρων να γίνει στους κατέχοντες τον πλούτο....

Πρόκειται για άποψη που επιδιώκει να συγκαλύψει τις ευθύνες αυτών των στελεχών για το γεγονός ότι συμπορεύτηκαν και ταυτίστηκαν με την ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ - Κυβέρνησης, έχουν απόλυτα την συνυπευθυνότητα ότι οδήγησαν τον λαό σε νέο μνημόνιο και οι συνέπειες είναι ήδη και θα είναι βαρύτατες, παράλληλα η άποψη αυτή υποκρύπτει σκοπιμότητα, υποκρισία και επιδιώκει να αγοράσουν πολιτικό χρόνο εξαπατώντας για πολλοστή φορά τον λαό ότι δήθεν τώρα θα διαμορφώσουν εναλλακτικές επιλογές **τις οποίες οι ίδιοι αντιπάλεψαν τα τελευταία χρόνια τόσο στο κόμμα όσο και με τον δημόσιο λόγο τους.** Εξάλλου τις κορώνες περί δίκαιης κατανομής των βαρών **τις έχουν αποδείξει περίτρανα αφήνοντας στο απυρόβλητο τους εφοπλιστές, τους βιομηχάνους, τους τραπεζίτες....**

Η δεύτερη αφορά την δήλωση Κατρούγκαλου στις 20/7/2015 ότι η συμφωνία Κυβέρνησης - Δανειστών δεν συνιστά Βάρκιζα Νο 2 διότι «η κυβέρνηση έχει την εξουσία στα χέρια της». Ο ισχυρισμός αυτός συνιστά όχι αυταπάτη αλλά απάτη του χειρίστου είδους να εκφράζεται από κυβερνητικά στελέχη την στιγμή που έχουν με την υπογραφή τους παραδώσει την εθνική ανεξαρτησία της χώρας στους τοκογλύφους δανειστές (οι οποίοι στο εξής θα αποφασίζουν επί παντός επιστητού που αφορά το παρόν και το μέλλον της χώρας έχοντας μαζί τους το ντόπιο οικονομικό κατεστημένο) ελέγχοντας ασφυκτικά δομές, θεσμούς, Υπουργεία, Υπηρεσίες, τραπεζικό σύστημα κ.λπ. **Κατά συνέπεια ο ισχυρισμός αυτός συνιστά μεγάλο και ασύστολο ψεύδος.....**

Η τρίτη αφορά άρθρο του Αντιπροέδρου της κυβέρνησης στην κυριακάτικη «ΑΥΓΗ» στις 26/7/2015 και την τοποθέτηση Τσίπρα στην Πολιτική Γραμματεία του κόμματος στις 27/7/2015 όπου αναδεικνύουν ως

κυρίαρχο θέμα ποιος θα κυβερνήσει την χώρα, ο ΣΥΡΙΖΑ ή το χρεοκοπημένο παλιό πολιτικό σύστημα. Είναι θλιβερό ότι η κυβερνησιμότητα είναι το μόνο ζητούμενο για την ηγεσία της κυβέρνησης έστω και αν αυτό σημαίνει ότι κόμμα και κυβέρνηση οδηγούνται στον γκρεμό των μνημονιακών και καταστροφικών επιλογών και ταυτόχρονα αποκηρύσσουν μετά βδελυγμίας οποιαδήποτε εναλλακτική επιλογή σύγκρουσης με το ευρωκατεστημένο της ζώνης του ευρώ και της Ε.Ε!!!

ΜΕΤΑ ΤΟ ΟΧΙ ΠΩΣ ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ;

Αναφορικά με τις προοπτικές που διαγράφονται για το επόμενο χρονικό διάστημα είναι απαραίτητο η προσοχή των κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων της μαχόμενης ανατρεπτικής και αντικαπιταλιστικής αριστεράς και των κοινωνικών κινημάτων κυρίως της εργατικής τάξης πρέπει να συγκεντρωθεί στα παρακάτω:

1) **Δημιουργία πολιτικού αριστερού ριζοσπαστικού πόλου** που θα συνενώνει σε κοινή δράση και πολιτική παρέμβαση τις ριζοσπαστικές δυνάμεις της Αριστεράς του ΣΥΡΙΖΑ, της αντικαπιταλιστικής αριστεράς ΑΝΤΑΡΣΥΑ – ΜΑΡΣ και δυνάμεις του ΚΚΕ, κυρίως της εκλογικής και πολιτικής του επιρροής οι οποίοι δεν δέχονται και δεν συμφωνούν με την απόδραση της ηγεσίας από την σημερινή ελληνική πραγματικότητα και τον ιδιότυπο αναχωρητισμό που έχει επιβάλει η ηγετική ομάδα για τον εαυτό της στα σημερινά κρίσιμα προβλήματα της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων.

2) **Ανασύνταξη του εργατικού λαϊκού και συνδικαλιστικού κινήματος**, οργάνωση, ανάπτυξη και κλιμάκωση των αγώνων ενάντια στα παλιά και νέα μνημόνια, συντονισμένος αγώνας από τα κάτω στους χώρους δουλειάς με πρωταγωνιστικό ρόλο των πρωτοβάθμιων Σωματείων, κινήσεων, επιτροπών, συλλογικοτήτων για την ανάπτυξη ενός ισχυρού εργατικού ταξικού κινήματος με προωθημένα αιτήματα και στόχους την κατάργηση των μνημονιακών πολιτικών, την επαναφορά των δικαιωμάτων στα προ μνημονίων επίπεδα, διατύπωση ενός εναλλακτικού προγραμματικού πλαισίου που θα αμφισβητεί τον καπιταλιστικό δρόμο ανάπτυξης, την εξάρτηση της χώρας μας από την Ε.Ε, την ζώνη του ευρώ κ.λπ.

3) **Ένα ριζοσπαστικό πρόγραμμα ρήξης και ανατροπής** σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση που θα περιλαμβάνει ορισμένους βασικούς στόχους που θα σηματοδοτούν την σύγκρουση, την ρήξη και την ανατροπή και θα ανοίγουν νέους ελπιδοφόρους ορίζοντες για τον λαό και την χώρα.

4) Τέτοιοι στόχοι είναι:

- Η παύση πληρωμών στους τοκογλύφους δανειστές
- Η μονομερής διαγραφή του χρέους
- Η εθνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος και των μεγάλων παραγωγικών επιχειρήσεων με κοινωνικό και εργατικό έλεγχο
- Κατάργηση των προνομίων του μεγάλου κεφαλαίου και ουσιαστική φορολόγηση του μεγάλου πλούτου
- Η επαναφορά των δικαιωμάτων στα προ μνημονίου επίπεδα
- Αποδέσμευση από την ζώνη του ευρώ και την Ε.Ε

Πειραιάς 28/7/2015

*Ο Αντώνης Νταλακογεώργος είναι Πρόεδρος της ΠΕΝΕΝ, Γενικός Γραμματέας του Ε.Κ. Πειραιά και Μέλος της Εκτελεστικής Επιτροπής της ΠΝΟ